

Ἐγώ μω^ν ὁ Χρίστος ἔκουστός ὁ Χρίστος ἔκουσμένος.
 Ἐμένα μὲ^ν ξέρουν τι^ν Ἀγραφα μὲ^ν ξέρουν τὰ Βιλαέτια,
 Ἐχω^ν ἀδέλφια^ν ἔκουστά, ἀδέλφια^ν ἀνθραιωμένα,
 Ἐτένα δὲν σὲ σκιάζομε^ν στὸ νοῦ μου δὲν σὲ βάνω,
 Μὲ^ν ξέρουν καὶ τὰ Τρίκαλα μὲ^ν ξέρουν καὶ τὰ Χάσια,
 Ἐμένα μὲ^ν ξέρει^ν ο^ν Βασιλειάς μὲ^ν ξέρει^ν καὶ ο^ν Βεζύρης.
 Ήσυ^ν εἶπει^ν ο^ν Τζάρας ἔκουστός ο^ν Τζάρας Μπαλωμένος,
 Μέντη^ν μὲ^ν ξέρει^ν ο^ν τόπος^ν σου μὲ^ν ξέρουν τὰ Τσουμέρια
 Στήν^ν "Ἄρτα κάνω πόλεμο, στήν^ν "Άρτα πολεμάω,

Πάει^ν τὸ μῆλο νὰ γαθῇ τὸ ράδιο νὰ μυρίσῃ,
 Πάει^ν ο^ν Κοτσάδας νὰ γαθῇ καὶ δρίσω δὲν γυρίζει.
 "Ἄστερε, ἀφέντη μου, ἄφαντε, μὴ μὲ πετᾶς στὴ λίμνη"
 Εγώ μένος γει^ν αξιες^ν γιὰ^ν βιλαέτια
 Νὰ κάμω ζάρει^ν τὴν κλεψιά καὶ οὖλα τὰ Βιλαέτια
 Τὸ Φλάρο τὸ τὸν ἔκαρες, Κοτσάδα, τροῦ^ν τ' ἀτκέρια;
 Τὸ Φλάρο τὸ τὸν ἔκαρες καὶ δὲν τὸν ἔχεις κοντά^ν σου.
 Τὸν ἀφησα^ν στὸ πατρικὸ τὸν ἔγω^ν καπετάνιο
 Ο^ν Φλάρος εἰν^ν περήφανος είναι καὶ παλληκάρι,

Ἀρματωλοί.

Μοῦ σκότωσαν τὸν ἀδέλφο τὸν καπετάνιο Τζάρα,
 Καὶ μοῦ πιάσαν καὶ τὸν γαμπρὸ μὲ^ν τέσσαρους νομάτους,
 Τσ' ἐπῆραν καὶ το^ν ἐπήγανε^ν στὰ Γιάννηνα στήν^ν χώρα,
 Δύο τους κάβουν ζωντανούς, δύο τους ἐσκοτώνουν.

XXVIII.

Πάει^ν ο^ν Κουτσούδας στὸν Πασιά πάει^ν νὰ προσκυνήσῃ,
 Πολλὰ τὰ έτη Δουβλετῆ, καὶ τοῦ φιλεῖ τὴν γούνα
 Κοτσάδα, κλάψεις μοῦ^ν ρθανε^ν ἀπὸ τὰ Βιλαέτια.
 Χαλᾶς τὰς Πάτρας τὰ χωριά καὶ δῶ τὸ Λοιδορίκι
 Τσοῦ πέρνεις σκλάδους τὰ πανδιά καὶ τσοῦ καψεις τὰ σπίγαια.
 Σ' ἐρταιξα^ν ἀφέντη^ν σ' ἐφταιξα^ν καὶ νὰ μοῦ συμπαθήσῃς.
 Δὲν είναι^ν δώ συμπάθημα γιὰ^ν σὲ συμπαθήσω
 Εμένα μὲ^ν λένε^ν Αλῆ Πασσᾶ, μὲ^ν λένε^ν Αλῆ Βεζύρη
 Εφταιξα^ν, ἀφέντη^ν μου, ἐφταιξα^ν καὶ νὰ μὲ^ν συμπαθήσῃς

Πάει^ν εἰς τὸν Μπουρδάραγα πάει^ν ν' ἀνταμωθοῦνε
 Κ' αὐτὸς μὲ^ν μπίσα τοῦ^ν φαγε, τοῦ^ν πέρνας τὸ κεφάλι.
 Εγώ σὲ^ν ἀμπιστεύθηκα καὶ ηλύθι^ν ν' ἀνταμωθοῦμε,
 Νά^ν ξερει^ν ποῦ μ'^ν ἐσκότωνες δὲν ἔρχεμον νὰ φιληθοῦμε^ν
 Κάλιο καλὸν θάνατον παρὰ κακή λύτη
 Δὲν τὸ θενά ποτὲ^ν στὸ νοῦ πῶς σὺ θὰ μὲ^ν σκοτώσῃς
 Πάντεγχ^ν είσαι πατέρας μου καὶ ἔγω νὰ^ν μω^ν παιδί σου,
 Τώρα μοῦ πήρες τὴ φυγὴ καὶ μὲ^ν χεις^ν στὴ ζωή^ν σου.
 Κουτσούδα σὲ^ν κλαίν^η Η^η Πατριναῖς σὲ^ν κλαίν^η Η^η Βλαχοπούλαις^η
 Σύρε νὰ πῆγε τῆς μάνας μου νὰ μὴ μὲ^ν περιπλαίνε^ν
 Εμένα μὲ^ν κλαίν^η Η^η Πατριναῖς μὲ^ν κλαίν^η Η^η . . .
 Μὲ^ν κλαίν^η Η^η Τασούλα ἀπὸ τὴν^ν . . .
 Μὲ^ν κλαίν^η καὶ μὲ^ν παπαδία ἀπὸ τὸν^ν Αγιο^ν Σάστη.